

Cosmo

„Ten, jenž doprovází hvězdy“

Národ Maku přežíval už od nepaměti na nehostinných oázách a vyschlých pouštích. Před několika tisíci lety byli kočovníci z většiny sjednoceni, aby se mohli svými počty vyrovnat sousedícím zemím a ukořistit něco víc, než poskytoval písek pod jejich nohama. Toto rozhodnutí vedlo k utlačování nižší společnosti a pramálu válečným úspěchům. Všechno bohatství se soustřeďovalo u panovníka, jenž se stal pro obyvatelstvo vším. Každá generace vládců byla prohlašována za reinkarnaci boha noční oblohy a uctívána i těmi nejhudšími ve snaze naklonit si přízeň nadlidské moci.

Po pár staletích extrémních rozdílů v životní úrovni lidu přišly sucha. Řeky skoro vyschly a něco takového v kombinaci s hladem nutil i ty nejutlačovanější chopit se zbraně a bojovat o svůj život. Nebyl dostatek prostředků, aby mohl národ soustředit svou poslední energii proti svým sousedům, a tak byl přinucen obrátit se proti svému bohu a svrhnout vládce.

Od té chvíle se země velice pomalu vzpamatovávala a velká část bohatství tehdejší vládnoucí vrstvy byla rozkradena z chrámů i hrobek. Nyní dojde již jen výjimečně na nový objev a většina hledačů pokladů se stejně raději o své úspěchy nedělí. Černý trh je ideálním místem na získání financí a poklady jsou tak nenápadně a anonymně rozptýleny do oběhu. Ve snaze zachránit co nejvíce důkazů své historie založil jeden pár skupinu hledačů pokladů. Ta společnými silami pátrala po zapomenutých hrobkách a jejich obsah umísťovala do veřejných muzeí. Svůj nejúspěšnější objev měli jen pár týdnů před narozením svého jediného syna. Od té doby pouze získávali informace, ale věděli, že jsou na stopě něčemu velkému.

Cosma pojmenovali podle boha Cosmona, jenž podle pověstí ovládal tehdejší panovníky. Chlapec vyrůstal báháním po vykopávkách, skládáním hlavolamů a práci svých rodičů znal do puntíku. Nikdo nepochyboval, že je jejich kopií a mohl by se stát ideálním nástupcem jejich práce. Jak se blížily Cosmovy desáté narozeniny, skupina hledačů pokladů se po získání nových informací začala blížit k jednomu z největších objevů. Hrobky posledního z panovníků před svržením říše. Chlapcovi rodiče na něj měli stále méně času. Každým dnem byli ponořeni hlouběji do své práce, a tak jediný způsob jak spolu trávit čas, bylo pomáhat jim s prací. Každý den se doprošoval, aby ho vzali s sebou na průzkumy. Nebyli proti. Zdálo se ale, jako by tam nebyli spolu. O novinkách nechtěli moc mluvit ze strachu, že by se dostaly k vykradačům hrobek. Ani se svým jediným synem.

K přelomu došlo jednoho letního večera, kdy se Cosmo tajně vkradl do rodinné pracovny a začal si procházet poslední záznamy o prastaré hrobce. Listoval napůl nečitelnými mapami, poznámkami, kresbami a studoval dochované objekty, které měly představovat spojitost se ztraceným místem. Dlouho se věřilo, že místo odpočinku posledního panovníka nikdy neexistovalo a že absence nejdražších pokladů znamenala pouze to, že byly po vraždě vládce všechny rozkradeny hned toho dne. Nové nálezy posledního desetiletí ale odhalily možnost, že bylo panovníkovo tělo svými posledními stoupenci odneseno a uchováno společně s mnohými poklady v hrobce, jenž byla připravována mnoho let před nástupem nové hlavy říše. Tímto vznikla naděje, že mnohé z předmětů, které byly považovány za výmysly vypravěčů, skutečně existují.

Mezi nálezy stál i hliněný džbán. Jeho povrch byl obroušený pískem a polovina rytin se zdála nečitelná. Většinu ornamentů tvořily pravidelné prohlubně po celém obvodu. Ve snaze prozkoumat celý povrch zastrčil Cosmo baterku do hrdla a nahlédl dovnitř. Co ho zaujalo zaznamenal ale jen koutkem oka. Na stěnu poblíž dopadaly malé body světla, jejichž zdrojem bylo pár prohlubní ze džbánu, kde byl

povrch užší. Po překreslení všech bodů zjistil, že představují hvězdnou oblohu. V té chvíli už to byla jen otázka času, než podle uskupení hvězd zjistí odkud byly zakresleny.

Chvilí před svítáním se vydal na cestu. Když hrobku objeví sám, určitě od svých rodičů získá dostatek důvěry. To si alespoň neustále opakoval. Jeho cílem bylo seskupení skal, v jejichž okolí byl svědkem několika vykopávek. Výstupek, na kterém se ocitl, poskytoval volný výhled na celý obzor i na změř prasklin, vytvářející tmavé chodby mezi pískovcovými stěnami. Několik hodin procházel tmou a ozařoval záhyby ohlazených kamenů, než narazil na zvláštní stěnu. Na ní nahmatal podobné prohlubně, jako měl džbán. V momentě, kdy zatlačil na ty, které svým rozvržením odpovídaly největšímu souhvězdí, skála se před ním otevřela.

Chodby, kterými procházel, byly plné prachu, pavučin a odroleného kamene. Chlapcovy kroky se rozléhaly do dáli jako první zvuky, jež rozhýbaly toto místo po dlouhých staletích ticha. Každých pár metrů byly stěny opracovanější. Objevovaly se první vyryté příběhy a většina z nich vyobrazovala zástupy modlících se kněží. Na konci chodby se Cosmo ocitl v místnosti o tvaru kopule. Její povrch byl osázen různobarevnými kameny, které dohromady tvořily detailní podobu hvězdné oblohy. Okraje místnosti vyplňoval nespočet truhlic a zdobeného nábytku a v úplném středu stál jediný kus masivního kamenného bloku. Na něm ležel zaprášený sarkofág a na jeho vršku zářilo cosi fialového. Když se Cosmo se zájmem přiblížil, aby tu věc lépe prozkoumal, rozeznal velkou dýku. Svým vzezřením seděla k popisu prastaré obřadní dýky, jež byla používána výhradně panovníky. Rukojeť byla z hladkého kovu bez smítka prachu a její čepel pokrývala vrstva přelévající se růžovo fialové záře v podobě galaxií. Občas dokonce na některých místech zazářila světélka hvězd. Něco ho k ní táhlo. Nemusel přece s ničím dalším hýbat a dýka byla už tak bez prachu, který by mohl narušit. Natáhl ruku a konečky prstů se dýky jemně dotkl.

Chlapcovo vědomí se začalo rychle plnit cizími myšlenkami. Arogancí, netrpělivostí, úžasem, bezmeznými znalostmi a touhou po moci. Postupně se jeho vůle vytrácela. Začal ztrácet kontrolu nad vlastním tělem a v momentě držel dýku. Bůh Cosmon získal absolutní kontrolu. Mladému chlapci nezbývalo nic jiného než beznadějně řvát v koutku mysli. Z jeho pusy zněl ale jen smích. Postava se naposledy rozhlédla kolem, rozmáchla se dýkou proti nejbližší zdi a na jejím povrchu vznikla vlnitá fialová trhлина. Stačilo jen pár kroků a chlapec v ní zmizel. Od té chvíle bůh noční oblohy pátrá po zbytku svých ztracených pokladů, aby opět obnovil dávnou slávu své kolekce a Cosmovi rodiče hledají způsob, jak získat zpátky svého syna. Posledním cílem boha se staly poklady, určené pro vítěze nových her národů.